

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/27/2017
Identifikačné číslo spisu:	3014200380
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3014200380.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa, so sídlom ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, IČO: 30 807 484, proti žalovanému: JUDr. Otto Markech, advokát, so sídlom Kpt. Nálepku 336, Horná Streda, správca konkurznej podstaty úpadcu Peter Križan - MÄSKO v konkurze, s miestom podnikania Svätoplukova 1339, Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Chmelom, so sídlom Royova 9, Piešťany, o určenie pohľadávky proti podstate, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod č. k. 36Cbi/46/2014-92, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. novembra 2016, č. k. 8CoKR/14/2015-124, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 8. apríla 2015, č. k. 36Cbi/46/2014-92, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel a určil, že pohľadávky žalobcu v celkovej sume 8 882,51 eur uplatnené u žalovaného písomným podaním z 11. marca 2014 titulom neuhradeného poistného na sociálne poistenie úpadcu za obdobie 08/2013 až 02/2014 sú pohľadávkami proti podstate. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že MUDr. Z. E. ako ošetrujúca lekárka dňa 7. apríla 2011 úpadcu nevyšetrovala a ani mu nevystavila doklad o dočasnej práceneschopnosti. Žalovaným predložené potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti č. K 678430 nepredstavuje doklad o práceneschopnosti úpadcu za obdobie august 2013 až február 2014 v zmysle § 12a ods. 2 a 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti. Len príslušný ošetrujúci lekár môže na základe zistenia choroby, ktorá vyžaduje dočasnú práceneschopnosť, vystaviť potvrdenie za účelom preukázania, že osoba inak povinná platiť poistné na sociálne poistenie je počas trvania dočasnej práceneschopnosti z tejto povinnosti vylúčená v súlade s ustanovením § 140 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Ako neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného týkajúcu sa nedôveryhodnosti svedeckej výpovede MUDr. E., nakoľko nemá vplyv na fiktívnosť potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti z hľadiska jeho účinkov vo vzťahu k odvodovej povinnosti úpadcu voči žalobcovi. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vyvodil správny právny

záver o opodstatnenosti incidenčnej žaloby podľa ustanovenia § 87 ods. 8 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 9. februára 2017 dovolanie, ktorým navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania je podľa žalovaného daná ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. a odôvodnil ho tým, že sporové konanie má byť založené na rešpektovaní rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít s poukazom na princíp uvedený v čl. 2 C. s. p., podľa ktorého má každý právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo, pričom vo svojom dovolaní poukázal na závery z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 8. marca 2011, sp. zn. 1Sžso/30/2010.

3. Žalovaný označil závery konajúcich súdov týkajúce sa vykonania dokazovania v potrebnom rozsahu a jeho vyhodnotenia za nesprávne. K tomuto záveru ho podľa jeho názoru oprávňuje vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom vo svojom dovolaní uviedol viaceré citácie z jeho odôvodnenia. Podľa dovolateľa je uvedený rozsudok najvyššieho súdu významný aj z dôvodu, že úpadca bol dňa 12. mája 2014 hospitalizovaný v Národnom ústave srdcovo-cievnych chorôb, v ktorom sa podrobil selektívnej koronografii a na základe jeho zdravotného stavu je invalidným. Ako otázku právneho významu, ktorá nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte vyriešená, označil otázku, či poskytovanie zdravotnej starostlivosti predstavuje základný nástroj zameraný na odstránenie prekážok spôsobujúcich dočasnú práceneschopnosť jednotlivca v čase, kedy poistenec v dôsledku zlého zdravotného stavu nie je schopný vykonávať zárobkovú činnosť na základe svojho živnostenského oprávnenia a či podmienky poskytovania zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti závisia od vystavenia potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti, vystavenie ktorého dáva pacientovi práva stanovené v zákone č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení zo 7. marca 2017 navrhol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietnuť. Žalobca poukázal na skutočnosť, že konajúce súdy postupovali v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi dokazovanie a svoje rozhodnutia náležitým spôsobom odôvodnili. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov a vyvodenie určitého právneho záveru nie je podľa žalobcu vadou konania, ktorá by zakladala oprávnenie preskúmať vec v dovolacom konaní. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie nesprávne, ale táto skutočnosť sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania. Pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné ustáliť, či bol úpadca v období 08/2013 až 02/2014 uznaný za dočasne práceneschopného, pričom po vykonaní dokazovania bolo ustálené, že nebol uznaný za dočasne práceneschopného. Podľa žalobcu úpadca vykonával zárobkovú činnosť. K tvrdeniu dovolateľa, že úpadca bol dňa 12. mája 2014 hospitalizovaný v Národnom ústave srdcovo-cievnych chorôb, žalobca uviedol, že táto skutočnosť nesúvisí s predmetným konaním, nakoľko preukazuje dobu ochorenia úpadcu, ktorá nebola predmetom prebiehajúceho súdneho konania, ale je predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 36Cbi/7/2016.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok treba odmietnuť.

6. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 428 C. s. p. musí dovolateľ v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

7. Dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania od ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. V zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

8. Zároveň platí, že dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené v súlade s ustanovením § 432 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva z čl. 11 ods. 3 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého advokát ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou, ako aj z ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. To znamená, že úkony uskutočnené advokátom majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov.

9. Pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje, aby dovolateľ v dovolaní argumentoval konkrétnym súdnym rozhodnutím, ktoré podľa jeho názoru obsahuje pre neho priaznivú právnu argumentáciu, pričom toto súdne rozhodnutie nemusí súvisieť s predmetom sporu, všeobecným odkazom na čl. 2 ods. 2 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, že každý má právo legitímne očakávať, aby bol jeho spor rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, prípadne citácie jednotlivých zákonných ustanovení bez toho, aby vo svojom dovolaní označil, ktoré právne závery odvolacieho súdu považuje za nesprávne a z akých dôvodov.

10. Rovnako pre vymedzenie dovolacieho dôvodu zákonným spôsobom nepostačuje, ak dovolateľ vo svojom dovolaní uvedie, že závery konajúcich súdov týkajúce sa vykonania dokazovania v potrebnom rozsahu a jeho vyhodnotenia, považuje za nesprávne. Takéto tvrdenie smeruje k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu, čo však nepredstavuje relevantný dovolací dôvod. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dovolací súd je súdom právnym a nie skutkovým, keďže dokazovanie nevykonáva (viď ustanovenie § 442 C. s. p.). Taktiež nepostačuje všeobecné tvrdenie o tom, že sa dovolateľ nestotožňuje s posúdením vecí odvolacím súdom (prípadne aj súdom prvej inštancie). Povinnosťou dovolateľa je uviesť, ktoré konkrétne právne závery odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) sú podľa jeho názoru nesprávne a tiež je jeho povinnosťou presne uviesť, prečo je podľa jeho názoru toto právne posúdenie nesprávne (to znamená, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd vec správne právne posúdiť, aké právne závery mal odvolací súd prijať). Úlohou dovolacieho súdu nie je iniciatívne vyhľadávať, ktorý z právnych záverov odvolacieho súdu (alebo aj súdu prvej inštancie) môže byť na základe podaného dovolania nesprávny. Úloha dovolacieho súdu spočíva v tom, že posúdi právne závery odvolacieho súdu s ohľadom na dovolateľom namietanú nesprávnosť právneho posúdenia veci a jeho uvedenie, ako mal odvolací súd vec správne právne posúdiť.

11. V rozhodovanej veci žalovaný v dovolaní neuviedol, ktoré právne posúdenie veci uskutočnené odvolacím súdom (resp. jeho právne závery) pokladá za nesprávne, a ani neuviedol, v čom spočíva

nesprávnosť tohto právneho posúdenia a ako mal podľa jeho názoru odvolací súd vec správne právne posúdiť. Iba citácie z rozsudku najvyššieho súdu z 8. marca 2011, sp. zn. 1Sžso/30/2010, prípadne citácie zákonných ustanovení, všeobecné tvrdenie o nestotožnení sa so závermi konajúcich súdov, prípadne uvedenie otázky, ktorá podľa žalovaného nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, nemožno považovať za vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p.

12. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.